

MAGDALENA IORDACHE

În umbra fericirii

CUPRINS

ACUM.....	7
VOCEA DESTINULUI.....	35
ILONA.....	45
TUDOR.....	62
STRIGĂTUL FĂRĂ GLAS.....	80
MARIA. URĂ SAU TRISTEȚE.....	91
DUREREA UNEI MAME.....	107
UN FILM.....	123
ANCHETA.....	137
ELVIRA.....	151
ULTIMA NOAPTE.....	163
AMINTIRI.....	176
AZI.. MAI EXISTĂ AZI?.....	192
RETORICA DESTINULUI.....	205
DOVEZI DESPRE MOARTE.....	215
NIMENI.....	226
LINIȘTEA ELVIREI.....	237
UN FEL DE SFÂRȘIT.....	248
CONCLUZII.....	257
UN SUFLEOR.....	268
DE CE?.....	282
FAMILIA ELVIREI.....	292
ULTIMUL TIMP.....	302
MIHAI. O COPIE NU ATÂT DE REUȘITĂ.....	313
MARA. PRINTRE UMBRE.....	324
SFÂRȘIT DE POVESTE.....	334

ACUM

E întuneric adânc și pădurea pare un labirint. Aleargă de minute bune în căutarea unei ieșiri la lumină. E speriată și o doare tot trupul de atâtea lovituri. A căzut de multe ori, a și obosit numărând de câte ori, s-a ridicat privind mereu în urmă și a alergat din nou. Nici nu știe de unde adună atâta putere, tocmai ea care nu a făcut o pasiune din sport vreodată. Probabil teama fără margini o motivează să se ridice de fiecare dată, singura ei scăpare este să străbată cât mai repede pădurea asta blestemată și întunecată și să ajungă la șosea, unde vreun șofer milos să o ducă la primul spital din cale. Are picioarele numai răni, sângele curge în voie, dar nici restul trupului nu arată mai bine. Nu mai simte durerea, s-a obișnuit cu ea, își simte inima bătând tare, iar ochii îi ard de parcă ar fi torțe. Nu își dă seama ce anotimp este, singura ei certitudine e noaptea prin care trece, neagră ca smoala, cerul vitregit de stele și pădurea prea întortocheată. În clipa asta nu ar putea răspunde la prea multe întrebări în legătură cu prezența ei acolo. Este ca și când cineva răuvoitor a șters cu o radieră magică tot trecutul ei, i-a blocat amintirile și a adus-o într-un loc străin, ostil, unde nu are la dispoziție prea multe alegeri. E ca o amnezie totală și ciudată, amplificată de o frică greu de descris. Știe, simte că cineva o urmărește, este pe urmele ei, foarte aproape, periculos de aproape, uneori răsuflarea străină o arde în ceafă, alteori e asemeni unui crivăț. Ar da orice să știe cum a ajuns aici și ce urmează să i se întâmple, căci incertitudinea asta o ucide pur și

simplu. Întunericul e tot mai pătrunzător, nici urmă de stele, picioarele rănite și obosite se afundă în covorul de frunze veștede, mergând spre nicăieri. Sunt locuri în care nu a mai fost vreodată, e o lume ciudată, învăluită în prea mult mister și necunoscut. Sângele îi picură pe picioare cu stropi mici, o căldură îi inundă trupul și cade fără simțuri, plutind apoi deasupra tuturor durerilor și mai presus de orice îndoială. Și-a aflat liniștea, cerul e plin de stele, luna însăși stă cuminte lângă soare, toate sunt altfel, nemurirea se arată în sfârșit în toată splendoarea ei. În jur sunt atâtea flori încât pădurea a devenit amintire, frunzele ei moarte au fost înlocuite de flori vii, prea vii pentru ochi ei deschiși pentru totdeauna. Și totuși nu a fost nicicând așa fericită și împăcată cu sine ca în clipa asta. A căutat cât a trăit fericirea în orice cotlon, a chemat-o, a implorat-o să i se alăture, dar ea, trufașă și mândră, de abia a băgat-o în seamă de câteva ori. Acum, în fine, e lângă ea, o ține strâns de mână, de parcă s-ar teme să nu o piardă, o ademenește într-un zbor înalt, tot mai înalt spre cer. Ilona zboară deodată cu îngerii, a ajuns în lumea lor fără dor și fără patimi ori păcate, e deja în brațele morții. Pădurea e la locul ei, nici măcar o frunză nu s-a clintit, moartea unei tinere ce iubea atât de mult viața nu a schimbat nimic în liniștea nopții. Un trup zace pe așternutul de frunze moarte, iar sângele colorează, ca într-o pictură odioasă, pământul cernit cu alb. Pe chipul fetei atârână un zâmbet amar, ca un rămas bun dat unui destin nemilos, ochii ei albaștri sunt mai frumoși acum, părul ei auriu scrie o poveste tristă printre copacii tineri cu frunzele lor bătrâne, veșmintele devin din ce în ce mai roșii într-o noapte vitregă. În pădurea asta densă, în ceas tainic de noapte, drumul Ilonei ia sfârșit, călătoria ei zbuciumată ajunge la capăt, nedrept de devreme și neașteptat de crud. Ieri, în timpul acesta, iubea și făurea visuri, avea așteptări și spera, iar în clipa asta, e parte a întunericului, fără șansa de a mai vedea zorile. Dincolo de soarta ce i-a scris ultima filă în cartea vieții, Ilona a mai primit o lovitură cruntă înainte de a părăsi o lume pe care o înțelegea din ce în ce mai greu. Printr-o neașteptată și zdrobitoare cotitură a destinului, din mintea și sufletul ei au fost șterse toate amintirile, a devenit, cu un pas înaintea morții, un om fără trecut, așa încât, când au năvălit-o întrebările despre

cine este și ce caută în pădurea aceea rece și străină, nu a găsit niciun răspuns. Disperarea și groaza au însoțit-o tăcute în ultimele secunde spre celălalt tărâm, iar singurătatea i-a fost alinare amară. Nu a mai știut de unde vine și nici încotro se îndreaptă, dacă iubește ori nu, cine suferă pentru absența ei, dacă o așteaptă cineva înapoi. Singurul lucru pe care a mai fost în stare să îl conștientizeze a fost frica de moarte pe care a simțit-o până în adâncul sufletului și în toate particulele trupului ei obosit, rănit și bolnav. Și a mai fost ceva. A sperat că va străbate pădurea și va ieși la lumină, iar un om bun se va opri din drumul său în noapte și o va salva. Cu gândul la o nouă dimineață, Ilona a ignorat durerea arzătoare ce îi cutremura corpul și făcea din orice pas un chin, a lăsat sângele să picure în legea lui pe brațele zdrobite de asprimea copacilor și pe picioarele dintr-odată bătrâne. Nu își putea aminti nimic din trecutul ei, era o biată ființă aflată la cumpăna timpului, bătând cu ultimele puteri la poarta speranței. Amnezia asta pusese stăpânire pe ea, o cuprinsese copleșitor și o ținea captivă într-un loc necunoscut. Lupta era oricum inegală de la bun început și șansele ei de a se salva, practic, iluzorii. Acesta este sfârșitul, dar, ca orice muritor, Ilona a avut un început și un drum. A iubit și a suferit, a râs și a plâns, uneori s-a crezut chiar eternă, alteori a tremurat la gândul trecerii în lumea de dincolo. O poveste ca oricare alta, dar unică în felul ei, cu urcușuri și coborâșuri, cu victorii și înfrângeri, scrisă într-o carte nevăzută, de mâini diferite, în croirea unui destin pe cât de generos la început, pe atât de crunt către capătul călătoriei. Apoi călătoria însăși s-a dovedit mult prea scurtă și bogată în contradicții. De fapt, finalul poveștii nu a făcut decât să confirme misterul ei. Ilona a părăsit lumea asta într-un fel aparte, mai străină ca oricând și înstrăinată de propria soartă, rătăcită și uitată de toți, îngrozită de neant și, desigur, singură, prea singură. Ca să îi înțelegem povestea, e obligatoriu să o depănăm încet, cu grijă, fără a judeca nimic, ci doar încercând să pătrundem în locurile în care destinul Ilonei a scris apăsător, stabilind, cu forța pe care numai el o are, ce urmează. Să aflăm cum un pisc se transformă într-o clipă în abis, iar zborul devine prăbușire. Și dincolo de toate, trebuie să descifrăm jocul sorții

prin care Ilonei i s-a luat și dreptul de a avea trecut și amintiri, ca orice om. Poate asta este cea mai crudă lovitură, să mori fără a mai ști cine ești, să nu mai ai nici măcar o amintire în ultimele secunde de viață. Se spune că, în fața morții, omul are puterea de a revedea cu ochii minții, în câteva clipe, întreaga sa trecere prin lume. Se spune, dar nimeni nu a putut verifica, confirma sau infirma asta. Dacă așa este, înseamnă că Ilona a fost vitregită și de ultima bucurie, aceea de a-și revedea, ca într-un film ale cărui imagini se derulează cu repeziciune, viața. Este frustrant și împovărător să te simți străin în corpul tău și în mintea ta, să scotocești disperat prin sertărașele creierului și să nu găsești nimic, decât uitare. Ilona s-a străduit din răputeri să se regăsească pe sine, să rememoreze trecutul, dar o păclă densă și grea i se așternuse peste simțuri, o învăluisse vicleană, fără a-i permite să afle vreo explicație a prezenței sale în acea pădure în miezul nopții, cu trupul plin de răni. Înainte de a-și da ultima suflare, s-a amăgit pentru a alunga teama care o cuprinsese pe de-a întregul, că este un vis urât din care se va trezi curând. De fapt, moartea a descoperit-o pe Ilona amorțită între vis și realitate, numai că, în cazul ei, însăși realitatea era o mare necunoscută. A fost totuși un lucru pe care și l-a amintit înainte ca inima să se oprească în a-i mai bate. Un bărbat o urmărea, și frica de el îi îngheța sufletul și îi dădea puterea de a alerga în neștire, fără a simți durerea provocată de crengile tari ale arborilor, cădea și se ridica rapid, privind în urma sa și zărind de fiecare dată, nu prea departe de ea, acel chip vânos care gonea în direcția ei. O vreme s-a dovedit mai iute de picior și chiar părea că va scăpa de bestia aceea cu chip de om, doar că, într-o clipă blestemată, un braț vânos a împins-o cu putere și vrăjmășie, a căzut și nu s-a mai putut ridica. Atunci nu a mai văzut și nu a mai auzit nimic, s-a spulberat și visul, și șubreda ei realitate, nu i-a mai păsat că trupul puternic al urmăritorului ei o va strivi ca pe o muscă. Cerul și-a deschis miliardele de brațe către ea, a primit-o ca pe o fiică rătăcitoare și i-a dăruit liniștea pe care o dorise dintotdeauna. Nu a mai existat teamă ori îngrijorare, disperarea s-a risipit, iar lumea s-a preschimbat în paradis. S-a spus că e mult mai greu să trăiești decât să mori. Poate fi adevărat, iar Ilona e un exemplu clar în sensul acesta.

Ea a trăit o viață scurtă, adunând numai treizeci și trei de ani, un număr cam ciudat și fatidic, a plecat dincolo într-un fel cutremurător, lipsit de orice rațiune. Dar, oare, nu orice moarte e lipsită de rațiune? Există vreun motiv, cât de important, care să justifice moartea unui om? Folosește cuiva, în vreun mod, moartea unui om? Pentru a citi povestea Ilonei, va trebui să nu întârziem la întâlnirea cu destinul ei. El este cel mai potrivit să ne explice câte ceva despre drumul și călătoria unei tinere iubitoare de poezie și teatru. Ne vom așeza cu încredere în preajma lui și îi vom sorbi cuvintele, pătrunzând astfel în adevărul Ilonei și descifrând trecutul ei. Orice om are un trecut care îl definește, are amintirile pe care le poartă cu el pretutindeni și mereu, atâta vreme cât călătorește pe pământ. Ilona, biata de ea, prin ironia sorții, prin jocul perfid al destinului, a rămas în ultimele ei clipe, fără trecut. A fost asemeni unui trup golit de minte și suflet, agonizând într-o pădure rece, într-un anotimp neștiut, departe de lumea pe care o iubise și pradă unei alte lumi nemiloase și neiertătoare. Câți oameni sunt disperați acum, văzând că Ilona nu se întoarce? Unde e casa ei și cine o iubește? Cine plânge de dorul ei? Orice om înseamnă un infinit de întrebări și câteva răspunsuri, și acelea, nu întotdeauna, corecte și complete. Prin trecerea lui în neființă, lasă în urmă, printre cei rămași, munți de regrete, mult dor și suferință. Ilona a avut lumea ei mică în lumea cea mare, rămasă acum mai săracă. Atâtea incertitudini și îndoieli, amăgiri și dezamăgiri, câte îi sunt date muritorului, fac din viața lui, uneori, o povară, iar moartea vine ca singurul răspuns la toate întrebările care îl macină. În generozitatea lui, destinul Ilonei ne invită la o poveste. Știe și el că are responsabilitatea de a face lumină în încălcita și scurtă existență a tinerei frumoase, visătoare și sensibile. De-altfel, destinul nici nu ar putea ocoli răspunsurile la întrebările esențiale, căci el e răspunzător de binele ori răul din viața Ilonei. În fine, poate nu întotdeauna destinul hotărăște, dar nimeni nu poate nega rolul lui. Ilona nu mai este decât un trup chinuit, chircit pe solul rece, amintind de tânăra care ar fi putut câștiga fără vreun efort un concurs de frumusețe. Frunzele uscate s-au îmbibat cu sângele ei, potolindu-și o sete macabră, toamna își vede de drumul ei spre iarnă, căci cale de

Re
 întoarcere nu este. Da, era toamnă târzie și rece când s-a pomenit în locul acesta, însă, în aceeași noapte, anotimpurile și-au predat ștafeta fără ca sărmana Ilona să observe asta. Din veșmintele purtate în ultima zi a vieții ei ai înțelege că tocmai participase la un eveniment special unde ținutele de gală fuseseră obligatorii. Rochia lungă, extrem de elegantă, de un verde pal, era acum ruptă, murdară și mototolită, amestecată cu noroi și frunze, îmbibată de sânge. Ilona însăși o sfâșiasse pe locuri pentru a putea goni prin pădure, pentru a se salva de cel care, fără îndoială, îi dorea moartea. Pantofii negri, dintr-o piele strălucitoare, fuseseră de mult aruncați, odată cu intrarea în codrul dens, iar fuga în picioarele goale îi transformaseră tălpile în carne vie. Un lucru era cert. Nu venise acolo pe jos și pădurea nu fusese o destinație pentru ea. Cine ar opta pentru o plimbare noaptea, târziu, într-o toamnă friguroasă și umedă, purtând o rochie de seară și pantofi cu tocuri înalte? Ochii îi sunt larg deschiși de parcă văd întâia oară chipul fericirii, o liniște ciudată, dar deplină, i s-a așternut pe față. Încet, încet, noaptea se însoțește cu demonii întunericii, iar toamna, cu o ultimă zvâcnire, încearcă să-și facă simțită prezența. Cum ar putea altfel decât pornind ploaia și stropind din plin frunzele moarte deja, ca într-un joc perfid. Dar minunea toamnei nu ține mult, căci, repede, stropii de apă se preschimbă în fulgi de nea și, dintr-o dată, iarna cuprinde tot, vii și morți, iubire și ură, bucurie și tristețe. Pământul devine din ce în ce mai alb și mai pur, corpul Ilonei e și el alb și roșu, parte a unui univers dornic de iarnă. Ilona adora iarna, se regăsea în povestea ei și o aștepta an de an cu înfrigurarea copilului care stă cu nasul lipit de geam, numărând primii fulgi de nea. E prima zăpadă din acest ultim an al vieții ei și ochii larg deschiși sunt orbi la minunea albului căzut din cer. E întâia oară când Ilona nu întinde brațele spre cer de bucuria zăpezii, nu mai imploră iarna să zăbovească etern. Ar face-o cu siguranță și de data asta, dar nu îi mai este permis, timpul ei s-a oprit în loc, a încremenit într-o veșnică și blestemată rătăcire, blocând acele ceasornicului la ora trei și unsprezece minute. „Ora decesului”, asta va fi, probabil, sintagma scrisă pe certificatul pe care autoritățile îl vor emite ulterior, sau, poate, nu. În realitate,

nimeni nu va putea preciza cu exactitate ora, minutul și secunda în care sufletul Ilonei i-a părăsit trupul. Și, apoi, ce importanță mai are exactitatea, rigurozitatea? Fapt de netăgăduit rămâne că, acum, tânăra nu mai este, s-a prăpădit într-un mod groaznic, ca într-un film horror, fără puțința de a se apăra și salva. Iarna care tocmai a sosit întâlnește o lume săracă de Ilona, pierzând astfel o mare admiratoare a zăpezii. Ca o ultimă și eternă declarație de dragoste, iarna însăși o îmbrățișează, o încălzește în albul ei imaculat, într-o ultimă iubire pământeană. De când ninge, Ilona, chiar așa, chircită pe solul rece, e ca o prințesă a gheții, din ce în ce mai albă și mai diafană. Nici sângele nu mai pare să se impună în lupta cu zăpada, așa încât albul se poate declara învingător în lupta cu roșul. Trupul tinerei s-a oprit a sângera, iar lumina firavă a zorilor acestei dimineți care aduce iarna oferă o priveliște sumbră și înfricoșătoare. Locul în care zace Ilona e ca o pictură în alb-roșu, predominant alb, de parcă pictorul, plictisit dintr-o dată, nu a mai ținut cont de contururi, nici de forme și mărimi, și a început să amestece la întâmplare culorile și să plimbe pensula pe pânză în ciuda oricăror reguli. Ciudatul tablou nu te lasă să descoperi ceva ori pe cineva, ci îți dezvăluie un trup laolaltă cu pădurea, cu iarna și, desigur, de la întâlnire, nu putea lipsi moartea. Privind atent la peisajul din fața ochilor, nu poți să nu observi cum, cu fiecare fulg de nea așternut peste Ilona, ea însăși devine parte intrinsecă a celui loc, de parcă dintotdeauna a fost acolo, în acea poziție, exact milimetric pe acele frunze, moarte și ele, sub aceeași zăpadă și fix în aceeași iarnă. La prima vedere, te speria roșul aprins al miilor de picături de sânge ce s-au prelins ca într-o sarabandă din trupul femeii, dar, dacă reușești să depășești momentul groazei, vei putea apoi să descoperi, înlăturând gândul că moartea a desăvârșit acest tablou, că, într-adevăr, combinația de culori este de o măiestrie rar întâlnită, dacă nu unică.

E luna noiembrie, ziua a optsprezecea, iar lumea își vede de drum, adică de viață. Se și moare, indiscutabil, dar nimic, absolut nimic nu oprește lumea din mersul ei, iar sfârșitul Ilonei, în adâncul unei păduri, înconjurată de întuneric, la pragul dintre anotimpuri, nu clinește nici măcar o frunză din drumul ei. Toate sunt la locul lor, o nouă zi începe, cerul se

deschide iernii, iar undeva, nu foarte departe, o femeie se zbate de ore bune între incertitudini și spaime. A sunat-o pe fiica sa de sute de ori, însă telefonul mobil e închis, a apelat, fără a mai ține cont de ora prea matinală, toți cunoscând, întrebându-i dacă știi ceva despre Ilona. I-a sunat până și pe cei care nu puteau avea habar de programul tinerei. Când a epuizat orice posibilitate de a afla ceva, a venit clipa în care inima ei de mamă a simțit moartea, cea mai crudă formă și cel mai monstruos chip al morții. Moartea propriului și unicului copil. A înțeles, fără a auzi și fără a vedea, că ceva teribil s-a întâmplat cu fiica ei. Sufletul i-a înghețat și a văzut în iarna care se instala cu putere în zorii acelei dimineți întunecate, infernul care lua locul lumii sale liniștite până atunci. A știut că orice secundă ce se adăuga timpului în care se întreba, înnebunind de furie și frică, unde este frumoasa ei fiică, minunea ei de copil, însemna moarte. Clipele, orele se scurgeau cu o viteză nemaîntâlnită, spulberând orice șansă de salvare. Când numărased unsprezece ore de la plecarea Ilonei de acasă la acea petrecere, a sunat la poliție și a anunțat cu o voce stinsă, lipsită de orice urmă de speranță, dispariția. De fapt, nu numărased ea însăși orele, dar, exact la o distanță de unsprezece ore de când o văzuse ultima oară pe fiica ei adorată, se hotărâse să sune la autorități. S-a gândit să respecte o procedură și nicidecum nu a făcut asta pentru ca poliția să îi găsească fata în viață și să o aducă acasă, lângă ea. Doar o mamă poate ști anumite lucruri, doar ea e în stare să înțeleagă ceea ce nimeni altcineva nu poate pricepe. Nefericita mamă a Ilonei trăia certitudinea că fiica ei nu mai este și, mai mult decât atât, simțea că cineva o făcuse să sufere. Amară și crudă certitudine!

Deci, undeva, nu foarte departe de locul morții Ilonei, o femeie își imploră propria moarte să o dezlege de lumea asta cruntă care i-a răpit și i-a ucis copila. Un suflet plecat deja în locul în care nu există dor și nici durere și un alt suflet captiv într-un trup de mamă rămasă fără tot ce avea mai drag pe pământ. Amândouă au o poveste comună și fiecare dintre ele are, cum e și firesc, propria poveste. Ceea ce le face speciale este tocmai iubirea nemăsurată care le-a unit ani și ani, de fapt, în toți anii de când Mara a adus-o pe lume pe Ilona.

Acum e iarnă și moartea a venit deodată cu zăpadă, luând cu sine frumusețea vieții Marei și lipsind-o de orice rațiune de a merge mai departe. Când a plecat aseară, Ilona era fericită și împrăștiată lumină, era atât de frumoasă, încât mama sa se întreba dacă nu cumva perfecțiunea există cu adevărat și poartă chipul Ilonei. Chiar i-a spus, în clipa în care s-au îmbrățișat de rămas bun, că nu există în tot universul părinte mai mândru de copilul lui decât este ea, de Ilona. Tânăra a zâmbit, a strâns-o în brațe și i-a spus că nu va întârzia mult, căci a doua zi avea repetiții îndelungate la teatru, în noul rol pe care și-l dorise atât de mult. Așa era ea, nu puneă prea mult preț pe distracție, încerca să limiteze cât putea timpul pentru asta, preferând să muncească, însă erau situații în care nu putea declina invitațiile, iar cea din seara trecută fusese una dintre ele. Cariera ei profesională cunoscuse în ultimii trei, patru ani o evoluție spectaculoasă, era una dintre cele mai bune actrițe ale generației sale, dacă nu chiar cea mai bună. Consacrarea nu venise printr-un noroc ori urmare a vreunei conjuncturi favorabile, ci după foarte multă muncă, pe fondul unui talent incontestabil. Ilona făcuse teatru, căci crescuse într-o familie de actori reputați, iar lumea ei însemnase lumea teatrului, de când era copil. Avea o natură aparte, o memorie remarcabilă și o putere de muncă de invidiat. Cucerea pe loc publicul, era modestă și iubea enorm copiii. Dar, fără îndoială, destinul ei ne va povesti totul despre Ilona, iar povestea e lungă pentru o viață atât de scurtă. Acum, însă, destinul însuși a amuțit, dezamăgit parcă el însuși că și-a încheiat misiunea într-un fel crud și fără a mai da vreo șansă vieții.

În fine, așa fusese scris în cartea Ilonei. Actrița își jucase trist și extrem de dureros cel din urmă rol, într-o pădure, fără spectatori. Spre finalul piesei, o dramă fără margini, scrisă de o mână nemiloasă, dar nu lipsită de inspirație, își făcuse apariția în sală o mare iubitoare de teatru. Era moartea, cea care adoră piesele de teatru care se termină brusc, fără logică și fără a lăsa în viață actorii. Nimic din ce ar fi trebuit să fie triumful pe scenă, nu a fost. Ilona nu a auzit aplauze, nu a simțit iubirea publicului, nici măcar nu a apucat finalul piesei. Rolul ei, unic și singur, trist și misterios, a solicitat-o și a îndurerat-o până la

moarte. Nici măcar nu îl citise, nu avea habar de el, pur și simplu o voce neauzită îi șoptea cuvintele și ea le rostea. Apoi un regizor închipuit îi ordona cu glas ferm și rece, străin, să facă ce trebuia să facă, să alerge și să cadă, să se lovească de tot ce o înconjura în acel întuneric, printre două anotimpuri care fugeau unul de altul, să se lase lovită până la istovire.

Și totuși Ilona ar fi putut jura că nu era singură pe scena din pădure. Era în imediata ei apropiere încă un personaj, cel rău, ba chiar foarte rău, care se voia solul morții în teatrul acela absurd. Ea, ascultătoare, făcea cu sfințenie ce i se cerea, nutrind speranța că va scăpa vie de acolo. Nu era rolul pe care să și-l fi dorit vreodată, nici scena pe care tălpile sale să calce, nici măcar timpul în care să își exerseze talentul actoricesc. Toate erau răsturnate într-o lume vrăjmașă, ostilă și neiertătoare. S-a tot întrebat în ultimele ei clipe de viață, ce căuta ea acolo, prin ce întâmplare nefastă ajunsese în colțul acela de lume și cât se îndepărtase de frumusețea vieții? Desigur, nu găsise niciun răspuns, nu mai avusese răgaz pentru asta.

Dacă ar fi să descoperim singura amintire cu care a plecat Ilona din lumea asta, cu siguranță, aceea ar fi pădurea întunecată în care niște brațe puternice și criminale au izbit-o cu o forță nimicitoare spre moarte. Atât și nimic mai mult, căci tot ceea ce trăise înainte, în toți anii ei puțini de viață, nedrept de puțini, fusese șters ca și când cineva pusese mâna pe o radieră și ștersese rândurile scrise pe o coală de hârtie.

Acum e prea târziu să plângem după toamnă. Ilona nici nu ar face asta, ea iubea iarna cu toată ființa, o aștepta cu o emoție greu de descris în cuvinte. De data asta, iarna a venit, dar Ilona a plecat pentru totdeauna. O fi fiind supărată că nu a apucat să-și joace blestematul de rol până la capăt? Ori, poate, moartea a venit pentru ea ca o izbăvire după atâta frig și frică și durere? La întrebările astea se vor adăuga altele câteva sute, ori mii, pe care cei care o iubesc și le vor pune, urlând și strigându-și neputința, suferința nemărginită. Dintre toți, mama Ilonei va percepe cele întâmplare într-un mod aparte, cu o intensitate nemăsurată, infinit mai mare decât cea cu care ar percepe propriul sfârșit.

E aproape ora zece, ziua își cerne orele și neaua, e iarnă în toată regula, pământul e învelit cu o mantie generoasă, iar pădurea care încă o găzduiește pe Ilona se transformă încet într-o oază de frumusețe. Exceptând locul morții, cărările albe, arborii înalți și împodobiți de zăpada ce nu mai contenește să cadă te trimit cu gândul la o lume de poveste. Nici urmă de oroarea unei nopți desprinsă parcă dintr-un film de groază, nici măcar amintirea unei crime, doar o singură dovadă de netăgăduit: trupul fără viață, înfrânt și chinuit de durere al unei tinere frumoase și talentate în arta ei, contorsionat și înlemnit sub neaua ocrotitoare, cu niște ochi de un albastru ireal, larg deschiși spre cerul infinit. Rochia e sfâșiată, iar pielea albă și catifelată iese din belșug la iveală, făcându-te să te întrebi unde se termină trupul și unde începe zăpada. Dincolo de moartea hidoasă și vicleană, capabilă să mutilizeze chipuri, să facă de nerecunoscut oamenii, parcă în ciuda morții, Ilona e frumoasă și împăcată cu drumul care i se așterne la picioarele lovite și bolnave. Dacă îi privești fața, parcă dintr-o clipă în alta buzele ei trebuie să grăiască ceva. E mirare, dar și mulțumire pe chipul ei, e un amestec de întrebare și răspuns, un fel de deznădejde în căutarea speranței. În jur, o liniște de mormânt pune stăpânire pe locul acela, aflat la mai puțin de douăzeci de kilometri de orașul în care a trăit tânăra.

În mod cert, în noaptea trecută, Ilona s-a simțit la capătul lumii, la mii de ani lumină de universul ei, iar negura pădurii, frigul, umezeala și misterul locului i-au înțepit frica. De unde să știe biata femeie că era totuși atât de aproape de casa ei, că nu ajunsese la capătul lumii și că, a doua zi, locul acesta va deveni, prin voința și farmecul iernii, un colț de poveste? Șoseaua la care tânjise în ultimele minute ale vieții se afla la cel mult patru sute de metri de locul în care o încolțise moartea, aceasta fiind distanța pe care o străbătuse în goană, căzând și ridicându-se, lovindu-se și ferindu-se din răspuțeri să scape de acea bestie cu chip de om. Și, da, Ilona a mai știut ceva înainte de a muri. A știut că ajunsese acolo, la marginea pădurii, cu o mașină condusă de omul acela groaznic, reușise să se smulgă din ea și se pusese pe alergat. Trebuia să scape.